

La custodia compartida como instrumento de presión en la negociación

La nueva regulación del Gobierno respecto al divorcio que está aún en fase de tramitación parlamentaria, posibilita que imponga judicialmente una guarda y custodia compartida a pesar incluso de la desaprobación de ambos progenitores. Así ha ocurrido en recientes sentencias que a pesar de que los padres solicitaban que uno de ellos ejerciera la custodia exclusiva de los hijos, el juez ha obligado a que la compartan, obligándoles a vivir en el domicilio familiar cada tres meses rotando su estancia en el mismo, debiendo abonar cada uno los gastos que ello conlleva. Lo que supone una grave injerencia en la libertad de decisión de los padres respecto a aquello que afecta a sus hijos.

La custodia compartida impuesta judicialmente puede producir una situación de empobrecimiento a las mujeres y por ende a sus hijos.

Las madres, a fin de continuar estando junto a ellos, van a desprenderse y renunciarán a derechos que generalmente van a ser económicos o patrimoniales, como la renuncia a las pensiones alimenticias o compensatorias o al uso de la vivienda familiar a fin de continuar ejerciendo de soporte físico, moral y educativo de los menores. Se conseguirá una grave descompensación de nivel de vida y posibilidades económicas entre ambos progenitores.

Y ello va a repercutir directamente a la infancia quien en definitiva se pretende proteger, como así es de cumplimiento legal en toda normativa referente a menores. El interés del menor es tener en cuenta muchos factores, entre otros, asegurarle una vida digna, procurarle que sus necesidades emocionales y económicas queden cubiertas y protegerlo del impac-

to de la violencia que en muchas ocasiones existe contra su madre (debe tenerse en cuenta que en el 64% de procedimientos de separación se alegan hechos violentos en el seno familiar, y un 92% de las demandas que se solicitan medidas provisionales de carácter urgente la peticionan mujeres en las que detrás de todo ello hay agresiones físicas y/o psíquicas, estando los hijos presentes en la mayoría de ocasiones). Y es precisamente de todo ello de lo que puede quedar desamparado y desprotegido ante una negociación en la que se permita una custodia compartida forzada.

La renuncia de pensiones o al uso de la vivienda familiar en aras a garantizarse tener consigo a sus hijos, va a favorecer al padre y perjudicar al resto de la familia en especial a los más desfavorecidos. Los descendientes van a constatar una diferencia en el nivel de vida cuando estén con el padre y cuando estén con la madre, resultando perjudicial y penoso para los mismos. En vez de lograr un entorno equilibrado y armónico tan deseado para los menores, se va a conseguir un empobrecimiento y carencia de sus necesidades vitales. Por lo que la custodia compartida va a suponer un claro perjuicio para ellos.

El Anteproyecto de Ley parte de una igualdad entre los progenitores, pero la situación real es de una desigualdad no sólo estructural sino también natural, puesto que el hecho de la maternidad es consustancial a la mujer.

Todo ello conlleva la existencia de una desigualdad real entre los cónyuges a la hora de negociar.

EVA PLEGUEZUELOS PUIXEU
Abogada de Familia

La U

Vull fer referència a la sempre interessant columna "Peyus Òptimus" de la Revista del Vallès, del 15 d'abril proppassat, titulada "Esquerres de broma". Als periodistes, fins i tot els de ploma fàcil i hàbil com és la d'en Jordi Pey, també se'ls escapa alguna imprecisió, desencert o errada.

L'excel·lent periodista feia un comentari sobre la decisió de l'Ajuntament de Granollers de posar la bandera a mitja asta en senyal de dol per la mort de Joan Pau II. Li costava d'entendre que la decisió es prengués "de forma plàcida i sense matisacions", per part dels partits d'esquerra. Admetia que fos iniciativa del PP i també de CiU -aquí ve l'errada-: "tenint en compte que la U que tanca sigla sempre ha estat, sense amagar-se'n, catòlica, apostòlica i romana".

Errada per una atribució falsa i incerta, segurament fruit de preconceptes, estereotips o etiquetes en voga, ben o malintencionats -la premsa en general, no és el cas, no és especialment amiga de la U-, em dona peu a precisar aquest error i fer algun comentari a redós del contingut de l'esmentada columna.

Unió Democràtica de Catalunya és un partit aconfessional. A ningú que vulgui militar ni simpatitzar en aquest partit se li demana cap confessió de fe. No consta aquest requisit en els Estatuts d'Unió. Només cal llegir el fullletó de les 10 raons per afiliar-se al partit: "Al sí d'Unió Democràtica de Catalunya, tots els humanismes hi tenen cabuda, i s'expressen en la democràcia cristiana o social, siguin d'inspiració espiritualista, laica, liberal o ecologista". Més clar i més explícit impossible. Partit, per tant repeteixo, no confessional on hi tenen cabuda creients, no creients, agnòstics i ateus. Els cristians catòlics, apostòlics i romans, sobretot el que entenen com E. Mounier que

"l'apoliticisme és una deserció espiritual", hi tenen també cabuda. D'aquests no només n'hi ha a la U sinó també a la C, la E, la I, la P i a la S. Són els que no se n'amaguen, seria una incongruència i més en temps de progrés i llibertat. La ideologia d'Unió Democràtica de Catalunya, de 74 anys d'història, renovada, debatuda democràticament al llarg de 23 congressos del partit, gira sobre tres eixos l'humanisme social cristià, el nacionalisme i la justícia social, que tot militant coneix.

Déus i ídols, fes i dubtes, veritats i ignoràncies que teixeixen l'ordit de les humanes incerteses, estan millor ben repartits; tots sabem què passa quan algú se n'apropia i dogmatitza amb fervors fonamentalistes, atribuint-los a nacions, ètnies o pobles.

Que els déus, els qui siguin, els de cadascú, ens deslliurin, no de voler o no voler posar la bandera a mitja asta per la mort d'un Papa, sí, però, de la manca de sensibilitat i de respecte, que és com dir d'humanitat, d'alguns diputats de partits polítics d'esquerra que no es van posar drets per retre un minut de silenci pel Papa mort. Ni tan sols ho van fer, almenys, en consideració als seus militants i votants creients. Aquests deuen ser els diputats de les esquerres de broma. Precisament aquests dogmatismes que ens impedeixen ser respectuosos han d'anar al botavant. Unió proposa defensar els valors fonamentats en l'humanisme social cristià compartits per la majoria de líders religiosos, per la majoria de persones humanes no creients i també pel bisbe Casaldàliga en la seva teologia de l'alliberament i presents en el respecte a la vida i en l'ecumenisme del Papa Wojtyła.

RAMON BUSCALLÀ I COROMINAS
President local de Granollers i Conseller Nacional
d'Unió Democràtica de Catalunya

PEYUS ÒPTIMUS

Goril·les i ciclistes

Les normatives de circulació urbana dediquen molta atenció als cotxes i deixen completament de banda als vianants, donant per fet que mereix més atenció la calçada que la vorera. I no.

Un exemple: saltar-se un vermell anant en cotxe és fer-la grossa, saltar-se el de vianants és tan normal que si t'hi pares et miren estranyats. Un altre: què fas quan trobes mares de primer fill amb tota la tarda per davant que fent-la petar ocupen (i completament parades) tanta vorera com hi ha?. Un altre: quan la vorera és petita i ve un contrari què fas, baixes tu? et quedes parat? fas que s'aparti? fas veure que no el veus? et poses tens per si hi ha contacte? Et poses de cul a la paret amb les mans enlaire escenificant rebuig de contacte? te'n tornes a casa?

Podria seguir amb les *cagades canines*; els *col·legials goril·la* (que aquests dies sacsegen els arbrets florits de la carretera fins a desfollar-los mentre diuen un "neva!" que fa molta gràcia a les mares que miren i fumen) o els passos zebra on la preferència de pas és directament proporcional a la gosadia aventurera de cada qual.

En podria citar molts més, però n'hi ha un que com que m'emprenya de forma desmesurada en parlaré amb detall. És el dels *ciclistes de vorera* de tres quarts de nou del matí (a Granollers són penya selecta) que porten el nen (o la nena) a l'escola. N'hi ha de dos tipus: els que transporten la criatura encaixonada en un seient de plàstic i els que l'acompanyen amb bicicleta pròpia (cadascú la seva). Són diferents però comparteixen una doble afinat: van per damunt la vorera (en això no s'equivoquen mai) i solen anar a tota pastilla.

N'hi ha un del primer grup que pateixo sovint al *carrer Sant Roc* perquè fa *eslàlom* (jo sóc la bandera) i una altra del segon grup a la qual temo especialment quan me la trobo al *carrer Sant Josep*, vorera banda noves dependències municipals. No acompanya al seu fill, el seu fill l'acompanya a ella, i quan la intueixo em poso a cobert de pur *acolloniment* mentre ella, radiant i esplèndida, perfecciona estil de *descens* mirant-se complaguda als vidres del "Tot per tu", la "Vorammar" (plens de *graffiti* peixater) i el "BB Serveis". La somio.

Jordi PEY
Periodista
granollers@
jordipey.com

